

Bilag 2.

De civile værnepligtiges Landskontaktudvalg.
Tåstrup, den 14. maj 1975.

De civile værnepligtiges Landskontaktudvalg har ved dets forretningsudvalg, dags dato haft foretræde for folketingets forsvarsudvalg i anledning af de af indenrigsministeren påtænkte ændringer af straffebestemmelserne for de civile værnepligtige. De udtaler i den anledning følgende:

Vi har fundet det yderst væsentligt, at ministeren i sine kommentarer til lovforslaget flere gange fremfører det synspunkt, at ændringerne af den eksisterende lov er begrundet i, at reglerne for civile værnepligtige skal tilpasses de regler, der allerede er gældende for militære værnepligtige. Ministeren skulle herved mene, at det er tilstrækkeligt at henvise til et ønske om en ligestilling mellem samtlige værnepligtige. Imidlertid finder vi det væsentligt at få henledt udvalgets opmærksomhed på, at formålet med de for de militære værnepligtige gældende regler er at styre en større gruppe unge mænd, i det øjemed at få disse til automatisk og uden omtanke at handle på en måde, der strider mod det etiske ideal, der er indpodet i deres første 20 leveår.

Det er forhåbentlig ikke dette formål, der ligger bag de i lovforslaget udformede regler. Vi kan ikke forstå, at man fortsat vil lade regler eksistere, der i den grad tilsidesætter den personlige frihed og berøver os den gennem vor nægtelse ønskede civile status.

Hvad er formålet med denne civile værnepligt? Er det virkelig kun en erstatning og en straf over for en samling af „mærkelige“ mennesker, som man ikke ved, hvad man skal stille op med. — Vi havde forestillet os, at dette at tjene landet i 12 måneder, på samme måde som soldaterne tjener landet i 9 måneder, skulle være en slags ære. Eller — er reglerne nødvendige, fordi værnepligtige, civile såvel som militære, i dette deres offentlige hverv, bliver betalt så ringe i forhold til de af deres jævnaldrende, der ikke har været plads til i værnepligtsystemerne, så

de ganske mister motivationen til at foretage sig noget i samfundets interesse?

Men der er en pligt efter grundlovens § 81, og til en pligt må der nødvendigvis høre et sæt regler. Alligevel synes vi som repræsentanter for de civile værnepligtige, at såfremt en lovændring skal gennemføres, på tværs af vore ønsker, må disse regler få en sådan udformning, at nogle af de i lovforslaget påtænkte, men næppe tilsigtede skærpelser udelades.

Kommentarer og ændringsforslag til de enkelte paragraffer.

Ad § 6, stk. 1.

Sanktionsformen bøde er meget uheldig ud fra det synspunkt, at vi daglig mærker den meget ringe betaling (372,75 kr. pr. uge), som kun lige rækker til de allernødvendigste livsfornödenheder. Men vi tillader os at betragte dette som et forvarsel om en tilpasning til det civile livs lønninger, d. v. s. ca. 4-5 gange vor nuværende løn.

Ad § 6, stk. 2.

Sagerne behandles ligesom tidligere som politisager. D. v. s. som sager, der betragtes med samme lille alvor som alle mindre færdselsager. Men alligevel finder ministeren det nødvendigt at have hjemmel til foretagelse af beslaglæggelse, ransagning (telefonaflytning), anholdelse og fængsling. En hjemmel, der ellers kun eksisterer i de mere alvorlige statsadvokatsager. Men ministeren har ikke i bemærkningerne til lovforslaget begrundet, hvorfor man ønsker disse meget vide beføjelser.

Vi civile værnepligtige forstår ikke denne skærpelse. Det er værd at gøre opmærksom på de væsentligste paragraffer i Retsplejelovens kap. 68, 69, 71 og 72, særlig i kap. 68 §§ 750, stk. 1; 750 a, stk. 2; i kap. 69, §§ 755, stk. 1, nr. 1, i 756, stk. 1, nr. 1, samt § 758, stk. 2, nr. 2; i kap. 71, §§ 768, 769 samt 771,